

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben, 2024. október 31-én.

Római levél 5. rész 20b-21. verse: „De ahol megnövekedett a bűn, ott még bőségesebben kiáradt a kegyelem; hogy amiképpen uralkodott a bűn a halálban, úgy uralkodjék a kegyelem is az igazság által az örök életre Jézus Krisztus, a mi Urunk által.”

Kedves Testvéreim!

Három olyan fogalom került elénk ezen a mai napon, ami leírja, hogy milyen az emberi élet alapjáraton, mit kellett Istennek megújítania, és mi az a megújítás, amit elvégez az életünkben.

Az első fogalom a bűn. Bármennyire is idegen ez a mai világban, hiszen sokan tiltakoznak az ellen, hogy az embert eredendően bűnösnek nevezzük, jóformán semmi másról nem szólnak a hírek, mint erről. Hol vannak háborúk és fegyveres konfliktusok. 15 olyan ország van, ahol csak az elmúlt egy évben, több mint 1000 ember vesztette életét. Belháborúk, autonómiáért folyó harcok, terrorcselekmények, drogbandák háborúja, és a sort folytathatjuk tovább. A szomszédban zajlik az a fegyveres konfliktus, amelyik a II. világháború óta zajló háborúk egyik legvéresebb küzdelme. Mi ez, ha nem a bűn következménye?

Aztán olvasom a hírekben a főcímet. Kit, mikor, hol gyilkoltak meg, milyen balesetek történtek emberi felelőtlenségből. Aztán olvashatunk hazugságokról, szándékos félrevezetésekről, embertelenségekről. Amikor pedig a mindennapjainkban másokkal beszélgetünk, akkor a lelkekben megjelenő feszültségek, félelmek, aggodalmak, fájdalmak kerülnek elénk. Erre vajon mit mondhatnánk, ha nem azt, hogy mindez a bűn következménye?

Körbenézünk a keresztyén egyházban. Halljuk a híreket a szomszéd felekezet kapcsán. Milyen erkölcsi és hatalmi visszaélések tapasztalhatóak, hogy miként nyomorodnak meg gyülekezetek és emberi életek. Olvassuk a híreket a saját egyházunkkal összefüggésben is, és elénk kerül, hogy hány százalékkal csökkent a minket adójuk egy százalékaival támogatók száma. Látjuk, hogy olyan összefonódások vannak az egyházunk, és a mindennapi politika között, ami nem tesz jót Jézus Krisztus ügyének. Emberi gyarlóságokkal szembesülünk, erőtlenedéssel, fogyással. Mi ez, ha nem a bűn következménye?

Aztán közeledünk a gyülekezetünk irányába. Hála Istennek, látunk pozitívumokat, de mennyi mindenben lehet még nekünk is fejlődni. Nagyobb odaszánás, még erősebb áldozatvállalás, Krisztusban megjelenő öröm és szabadság kellene, hogy jellemezzen minket, de nem ezt látjuk. Egyre inkább hasonlítanunk kellene a mi Urunkhoz itt a közösségben is, de annyi minden hiányosságunk van még. Ugyan mi ez, ha nem a bűn következménye?

És amikor látjuk az emberiséget, meg az egyház, meg a gyülekezetünk bűneit, akkor elérkezünk a saját életünkhöz. Belenézünk a lelkünkbe, és látjuk, hogy mennyi sötétséget hordozunk. Féltékenyek vagyunk egymásra, ahelyett, hogy örülnénk a másik eredményeinek és sikereinek. Félelmeinket látunk magunkban a jövővel kapcsolatban, mert el sem tudjuk képzelni, hogy mi lesz velünk, mi lesz a szereteteinkkel? Félünk, mert csak annyit tudunk megérteni, amire a mi korlátozott értelmünk lehetőséget ad, és ez kicsi mozgásteret ad. Mi ez, ha nem a bűn következménye?

Olyannak látom az emberiséget, az egyházat, a gyülekezetet és a személyes életünket, mint amikor elindulunk egy úton, ahol szeretnénk felfedezni valamit. Meglátunk egy gyönyörű barlangot, és eldöntjük, hogy felfedezzük. Lehet, hogy nem nyitott az ég felé, lehet, hogy nincsen tiszta levegő, lehet, hogy nincsen természetes fény, de elindulunk, mert ott valami izgalmas vár majd ránk. Aztán megyünk tovább. Jönnek az izgalmas, ismeretlen járatok. Már talán azt sem tudjuk, hogy merre vezet az út visszafelé, de ezzel nem törődünk, mert nem az számít, hogy visszajussunk a fényre, a tisztaságra, az éggel való kapcsolatra, hanem az, hogy fedezzünk fel még újabb dolgokat. Elérkezünk az egyre szűkebb járatokhoz. Először letérdelünk, aztán hasra fekvé kúszunk tovább. Arra már nincs remény, hogy visszaforduljunk, mert csak hihetetlen erőfeszítéssel juthatnánk vissza. És ott vagyunk egy járatban, ahol nincsen fény, nincsen levegő, nincsen ég, nincsen szabadság, nincsen kiút. Mi ez, ha nem a bűn következménye?

Ahol azonban megnövekedett a bűn, ott még bőségesebben kiárad a kegyelem. Elismerem, hogy az életem bűnös élet? Elismerem, hogy az egyházon belül, meg a társadalmakban a bűn uralkodik? Elismerem, hogy mindent, de mindent elrontottunk? Elismerem, hogy nincsen tovább és nincsen kiút? Ha igen, akkor jutottam el – nem, nem a végső kétségbeeséshez –, hanem a kegyelemhez.

A kegyelem ugyanis az a csoda, ami mindent átformál. Ha visszalépek ahhoz a képhez, ahol a barlangban beszorulva vagyunk, akkor azt tapasztaljuk meg, hogy valaki benyúl értünk, kihúz onnan, és kivisz a szabad levegőre. Ismét tudok kapcsolódni Istenhez, ismét tudok kapcsolódni szabadon a többi emberhez, ismét képes leszek örömben és boldogságban élni. Ez a kegyelem. Nem tudok semmit tenni, nem

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben, 2024. október 31-én.

is látom, hogy merre van a kivezető út, de megkapom, csak úgy, magától. Ahogyan ezt megfogalmazták a költészet nyelvén is. Reményik Sándor így fogalmazta meg: „Akkor - magától - szűnik a vihar, | Akkor - magától - minden elcsitul, | Akkor - magától - éled a remény. | Álomfáidnak minden aranyágán | Csak úgy magától - friss gyümölcs terem. || Ez a magától: ez a Kegyelem.” Dsida Jenő pedig az „Egyszerű vers a kegyelemről” című költeményében így fogalmaz: „Csodákat próbáltam: | arannyal, ezüsttel | hívtam a népeket, | jöjjenek énhozzám! | Hiába, hiába, | az arany nem kellett, | az ezüst nem kellett, | nem jöttek énhozzám. || Elmondtam naponta | tíz hegyibeszédet, | gyönyörű szavakat, | igéző szavakat, | hiába, hiába: | egy fül sem fülelte, | egy szív sem szívelte | a hegyibeszédet. || Tüzet is akartam | rakni az erdőben: | nyulacska ne fázzék, | őzike ne fázzék, - | hiába, hiába! | Gyújtófám kilobbant | és a tűz nem akart | gyúlni az erdőben. || ...S egyszer csak maguktól | gyűlnek az emberek, | együgyű szavamtól | sírásra fakadnak, | ránézniem alig kell | s a tűz is felszökken, - | az Ur áll mögöttem.” Ez a kegyelem. Ami hirdeti újra és újra, hogy van megoldás, van kiút, van remény, van öröm, van szép és jó élet!

Ahol pedig megnövekedett a bűn, ott még jobban kiáradt a kegyelem. Miért? Azért, hogy a kegyelem uralkodjon az örök életre, Jézus Krisztus által.

Nézzük csak megint azt a képet, ott a barlangban! Ott az ember, beszorulva, reménytelenül. Egyszer csak kiemel minket onnan a mi Urunk, és megújuló reménységet ad. Amikor pedig mi azt hisszük, hogy ennél nagyobb lehetőséget nem kaphatunk, mint azt, hogy visszakaptuk a szép, és örömteli földi életet, akkor kapunk még nagyobb adag kegyelmet, ami az örök életre szól.

Mondjuk ki ezen a mai napon, reformáció ünnepén, hogy nem ér véget az életünk. Mondjuk ki, hogy minden tapasztalat ellenére is van folytatása a gyülekezeti életnek, és az egyházi életnek. Mondjuk ki, hogy minket nem az a reménység tart meg, hogy ez a föld lesz jó hely, hanem az, hogy az Isten által elkészített örök ország az igazán jó hely. Hiszem-e ezt? Hiszed-e ezt? Ez a hit visz egyedül tovább. van örök élet.

A reformáció során Luther Márton csak felismerte, hogy egyedül Jézus Krisztus kegyelme vált meg minket, nem ő váltotta meg az embereket. Kálvin János csak rámutatott arra, hogy egyedül annak az egyháznak van jövője, amelyik Isten uralma és királysága alatt él. Nem ő lett a genfi egyház ura és királya. A magyar reformátorok közül Sztárai Mihály csak hirdette az evangéliumot arról, hogy személyesen is kapcsolatunk lehet Istennel, és nincsen szükség emberi közvetítőkre, papokra, az egyház szervezetére, nem ő maga lett az újabb kapcsolópont.

Az igazi reformáció, az igazi megújulás nem új utakról szól, hanem az Egyetlen Útról, Jézus Krisztusról. Az igazi reformáció nem azt hirdeti, hogy felfedeztünk egy egészen új formáját az Istennel való kapcsolatnak, hanem arról, hogy visszatérhetünk abba az örökkévaló közegbe, amit Isten nekünk elkészített Jézus Krisztusban! Nekünk a kegyelem uralma alatt örök életünk van.

Tegyem fel a kérdést: a kegyelem uralma alatt élek?

Ámen!